

Но виковетъ и пѣснитъ скоро се прѣкратиха, защото пущечнитъ и топовни гърмежи пакъ се учестиха, а това значеше, че пакъ иде атака. Опълченцитъ се прѣкрѣстиха и заеха мѣстата си . . .

6 табора турски войски, стройно до колкото позволяваше мѣстността, се промѣкватъ къмъ ложементитъ на тилното укрѣпление. Турцитъ викатъ отъ долу по руски, да не стрѣляме, защото идатъ „свои“.

Въ това врѣме, по съвѣта на подполковникъ Кесекова, Столѣтовъ рѣшава да прати още веднѣжъ при Радецки най-отчаяна молба за по-скорошна помощъ. За да прѣдаде тая молба, испращатъ майоръ Попова, който подъ градъ отъ неприятелски куршуми, прѣминава най-опасното мѣсто благополучно. По-долу той вижда единъ казакъ, който държалъ въ поводъ три добри коня. Поповъ поискалъ единъ отъ тѣхъ, но казака отказалъ да даде коня, понеже тѣ били офицерски. Съ револверъ въ рѣка Поповъ взема коня и лѣти.

Ето ги стрѣлцитъ по-долу отъ караулката . . .

Поповъ прѣдава записката на генералъ Радецки. Генералъ Радецки приема записката, прочита я, и като посочва на лѣжащитъ стрѣлци, сърдито казва Попову.

— Виждате ли? лежатъ безъ крака, вървете и кажете това.

Поповъ, като обръща вниманието на генерала върху обстоятелството, че той е испратенъ въ качеството му на и. д. началникъ щаба на опълчението да разясни всичката тежестъ на положението на шипченскитъ защитници, продължава да умолява Радецки да спаси Шипка и то безотлагателно.

— Ако не се прѣбърза, ще бѣде късно завършва Поповъ. 6-тѣхъ табора турци ще прѣвзематъ шосето.

— Тѣ ще го прѣвзематъ, а ний ще ги истласкаме, отговорилъ Радецки на кжсо.

Но Поповъ пакъ продължавалъ да моли, да се испрати макаръ незначителна частъ нови войски, за да повдигнатъ падналитъ нравственни сили на шипченскитъ защитници.

— Земете казацитъ, казва генерала.

— Казаки при отряда има, отговаря Поповъ. Отряда знае това и за туй мжчно ще повърва, че пристигванието на казацитъ е доказателство за вашата близостъ.

— Ваше прѣвъзходителство, не намирате ли за добръ, да се качатъ стрѣлцитъ на казашкитъ коне?